

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2301	Κυριακὴ Δ' Ματθαίου 5 Ἰουλίου 2020 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Κρεοπωλεῖο «Οἱ Ἑλληνίδες»;

(Ἔνας ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς ἀγῶνες τοῦ ἀλησμόνητου π. Αὐγουστίνου ἦταν καὶ ἡ σύγκρουσι μὲ τὰ **κινηματογραφικὰ καλλιτεῖα**, ποὺ ἐγένε στὴν Ἀθήνα πρὶν ἀπὸ 70 περίπου χρόνια, τὸ 1952-53. Σήμερα, ποὺ ἡ τηλεόρασι ἔχει διαρκὴ καλλιτεῖα μέσα σὲ κάθε σπῆτι, ἄς γυρίσουμε πίσω καὶ ἄς παρακολουθήσουμε τὴν ἐναρξὶ ἐκείνου τοῦ ἀγῶνος. Ἴσως ἔτσι κάτι ζυπήνησι μέσα στὴν νοσοῦσα συνείδησί μας)

Ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα, ποὺ ἦταν ἄλλοτε σοβαρὴ, πρωτοστατεῖ στὴν θλιβερὴ κίνησι τῶν καλλιστείων. Ἐπὶ ἓνα μῆνα προσκαλοῦσε τὶς Ἑλληνίδες νὰ πάρουν μέρος στὸ διαγωνισμὸ ὁμορφιάς, ποὺ διενεργοῦσε αὐτὴ γιὰ λογαριασμὸ ...χαρεμίων! Δὲν πρόκειται γιὰ σουλτανικὰ χαρέμια Ἀβδουλ - Χαμίτ, ἀλλὰ γιὰ νεώτερα, ποὺ ὁ σημερινὸς ψευτοπολιτισμὸς τὰ λέει κατ' εὐφημισμὸν «**κινηματογραφικὲς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐταιρεῖες**» καὶ ἔχουν κέντρο τὴν πορνόπολι Χόλλυγουντ. Οἱ ἐπιχειρήσεις αὐτές, ἐνὸς αἰσχροῦ καὶ βρωμεροῦ ἐμπορίου, ρίχνουν τὰ δίχτυα τους, γιὰ νὰ ψαρέψουν ὁμορφες κοπέλλες, περιζήτητη τροφὴ γιὰ τὰ ἀκόλαστα μάτια μιᾶς διεφθαρμένης γενεᾶς.

Ὁ Μολὸχ τῆς ἀνηθικότητος ζητάει διαρκῶς θύματα, τὶς ἀγνὲς ὠραῖες παρθένας. Αὐτὲς ῥοκανίζει τὸ τέρας αὐτό· καὶ ἡ ἀλχημεῖα τοῦ **μεταβάλλει τὰ ἄνθη σὲ κόπρια**, ὅπου κυλιῶνται χοῖροι. Δυστυχισμένα κορίτσια, πόσο σᾶς ξεγελᾷ ἡ λάμψι τῶν καλλιστείων! Σχετικὴ ἔρευνα διαπίστωσε θλιβερὰ ἀποτελέσματα τῶν καλλιστείων σὲ Εὐρώπη καὶ Ἀμερικὴ· τόσο θλιβερά, ὥστε διεθνὴς ὀργανισμὸς, ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, τὰ καταδίκασε καὶ ζήτησε τὴν ἀπαγόρευσί τους, γιὰτὶ συντελοῦν στὸ ν' ἀπλώνεται τὸ κῦμα τῆς ἀνηθικότητος. Θεωρήθηκαν **εὐσχημος τρόπος ἐμπορίου λευκῆς σαρκός**. Οἱ περισσότερες «μὶς» πουλήθηκαν σὲ πλουτοκράτες καὶ ἐξελίχθηκαν σὲ πόρνες.

Σὲ τέτοια καλλιτεῖα **καμιά Ἑλληνίδα δὲν ἔπρεπε νὰ λάβῃ μέρος**· καὶ θὰ ἴταν αὐτὸ γιὰ τὴν πατρίδα μας τίτλος τιμῆς. **Καὶ ὅμως** –ποιὸς θὰ τὸ πίστευε– **Ἑλληνίδες προσέρχονται** στὸ διαγωνισμὸ. Ἀπατώμενες ἀπὸ τὶς διαφημίσεις, ἐλκυσόμενες ἀπ' τὰ δῶρα ποὺ προσφέρονται, ἠλεκτριζόμενες ἀπ' τὴ φαντασμαγορία τῆς διεθνοῦς ἐκείνης πορνοπόλεως, ἔρχονται στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος καὶ ...ξε-

γυμνώνονται μπροστὰ σὲ ἐπιτροπὴ ἀξιοτίμων «χοίρων» μὲ κολλάρο.

Δυστυχισμένα κορίτσια! Εἶδατε ποτὲ νύχτα στὸ Αἰγαῖο ἀλιευτικὰ γριγρί; Ὁ σπουδαιότερος ἐξοπλισμὸς τους εἶνε μία λάμπα, ποὺ τὸ φῶς τῆς ἐλκύει τὰ ψάρια καὶ συλλαμβάνονται. **Σατανικὸ γριγρί** ἔγιναν καὶ τὰ καλλιτεῖα. Τὸ φῶς, ποὺ θὰ πέσει ἐπάνω στὶς ὑποψήφιες ὅταν θὰ βγοῦν στὴ φωτόλουστη γέφυρα –ἐκείνη τὴν «*ζοφώδη τε καὶ ἀσέληνον νύκτα*» ὅπως θὰ θρηνοῦσε ἡ Κασσιανή–, **τὸ φῶς τῶν καλλιστείων εἶνε πολὺ ἀπατηλό**. Πίσω του κρύβεται παγίδα, ὁ θάνατος, ὁ ἐξευτελισμὸς τῆς γυναίκα. Καὶ ὅμως τὰ γριγρί δουλεύουν καὶ ψαρεύουν ἀνόητα πλάσματα! Ἄν οἱ ὀργανωταὶ ἤξεραν τί εὐθύνη ἔχουν, μυλόπετρα θὰ κρεμοῦσαν στὸ λαιμὸ τους καὶ θὰ βουτοῦσαν στὸ πέλαγος (πρβλ. Ματθ. 18,6. Μάρκ. 9,42). Ἄν ὑπῆρχε ἐλευθέρια καὶ ζωσὰ ἐκκλησία, θὰ τοὺς ἀναθεμάτιζε ὅπως ὁ ἀπόστολος Παῦλος (βλ. Α' Κορ. 5,5. Α' Τιμ. 1,20).

Ἄλλὰ τὰ μὲν κορίτσια δὲν ἔχουν μυαλό καὶ ξεσηκώνονται, **οἱ γονεῖς ὅμως καὶ τ' ἀδέρφια τους πῶς ἐπιτρέπουν** τέτοια ἐμφάνισι τῶν θυγατέρων καὶ ἀδελφῶν τους; δὲν φτάνουν στ' αὐτιά τους τὰ σχόλια; Οἱ νέοι περιμένουν μὲ φρικώδη πυρετὸ περιεργείας τὶς ἐφημερίδες, κι ἀπ' ὅλες ἀγοράζουν τὴν ἐφημερίδα τῶν καλλιστείων, καὶ τρώνε μὲ τὰ μάτια τὶς σάρκες τῶν καλλονῶν σχολιάζοντας αἰσχρά.

Ὡς τώρα μόνο κρεοπῶλες κρεμοῦσαν στὰ τσιγγέλια σφαχτά, τώρα ἡ ἐφημερίδα τῶν καλλιστείων ἐγένε κρεοπωλεῖο, κρεμάει ἀπὸ τὶς στήλες τῆς ἀδιάντροπα γυμνὲς φωτογραφίες, καὶ ἐφημεριδοπῶλες ἔξω ἀπὸ γυμνάσια ἀρρένων διαλαλοῦν «Πάρτε! Κορίτσια μιά δραχμὴ!». **Τί κατάντημα!** Ποτέ ἀγελαδινὸ κρέας δὲν πουλήθηκε πιὸ φτηνὰ ἀπὸ ὅ,τι πουλήθηκαν διὰ τῆς ἐφημερίδος τὰ γυμνὰ κρέατα Ἑλληνίδων.

Τὰ καλλιτεῖα εἶνε ἐμπορικὴ ἐκμετάλλευ-

σι, ἐξευτελισμὸς τῆς γυναίκα, φθορὰ τῆς αἰδοῦς, δημόσια προσβολὴ τῶν ἡθῶν, ἐφεύρει ἐβραϊομασόνων γιὰ νὰ πλήξουν τὴν ἠθικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τεράστιο κοινωνικὸ σκάνδαλο. Καὶ κάτι ἐπὶ πλέον· **εἶνε τελετὴ εἰδωλοατρικῆ**, σπονδὴ θυσίας στὸ βωμὸ τῶν αἰσχροῦν θεοτήτων, τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ἀστάρτης.

Καλλιστεῖα στὴν χριστιανικὴ Ἑλλάδα! Ἐναντίον τους, ἀμέσως μόλις αὐτὰ ἐμφανίστηκαν, **τὸ περιοδικὸ «Σπίθα» διαμαρτυρήθηκε** (βλ. ἄρθρο μὲ τίτλο «Στὰρ - Ἑλλάς», φ. 127/Μάρτ. 1952· καὶ στὸ βιβλίον «Σημεῖα τῶν καιρῶν», Ἀθήναι 1953, σ. 71 μὲ τὸν ἄλλο τίτλο «Τὰ καλλιστεῖα»), ἀλλὰ ἡ φωνὴ τῆς πνίγηκε μέσα στὴν ἀδιαφορία τῶν πολλῶν. Τὸ χειρότερο· δυσφημίσθηκε ἀπὸ θρησκευτικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους. Θὰ ἔπρεπε, ἔλεγαν, γιὰ νὰ ἐξαλειφθῆ τὸ κακὸ, ν' ἀκουστοῦν «σοβαρὲς διαμαρτυρίες». Βλέπετε, ἀντίθετα πρὸς ὅ,τι κήρυτταν οἱ ἅγιοι πατέρες, οὐ πίστευε ἀλιέων Γαλιλαίας, ἀλλὰ ἐπισήμους προσώπους, καθηγητῶν καὶ ἀκαδημαϊκῶν, ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις χριστιανισμὸς χαρακτηρίζεται!

Ἐπρεπε ν' ἀκουστοῦν **σοβαρὲς διαμαρτυρίες!** Καὶ ἀκούστηκαν, ἔστω καὶ ἀργά· καὶ χαιρόμαστε γι' αὐτό. Παιδαγωγοί, ἐκπαιδευτικοί, σύλλογοι καὶ σωματεῖα μίλησαν, ἔκαναν διαβήματα. Δὲν εἶνε μικρὲς οἱ διαμαρτυρίες τους. Καὶ ἡ πιὸ σοβαρὴ ἀπ' ὅλες εἶνε ἡ διαμαρτυρία **τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος**, ποὺ μὲ ἔγγραφό της ζήτησε νὰ καταργηθοῦν τὰ καλλιστεῖα (βλ. «Ἡ Ἱ. Σύνοδος ζητεῖ ἀπὸ τὸν πρωθυπουργὸ (=Ἀλ. Παπάγο) τὴν κατάργησι τῶν καλλιστεῖων»· Χρονικὸ τοῦ 20οῦ αἰῶνα, ἐκδ. Τέσσαρα Ἐψιλον, 5-6-1953).

Ἔστερα ἀπ' αὐτὰ **ἡ κυβέρνησις ἔπρεπε νὰ τὰ καταργήσῃ**· καὶ δὲν θὰ κινδύνευε νὰ τὴν ποῦν καθυστερημένη· κι ἄλλες χώρες –μὴ χριστιανικὲς μάλιστα– ἔχουν ἀπαγορεύσει τὰ καλλιστεῖα.

Παρ' ὅλα αὐτὰ δυστυχῶς ἡ κυβέρνησις δὲν ἀποφασίζει τὴν κατάργησι τοῦ αἵσχους. Ἴσως ἀπατᾶται κι αὐτὴ, ὅτι τὰ καλλιστεῖα τὰ ἐπικροτεῖ ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία. Ἄν λοιπὸν ἡ πλειονότης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ θέλῃ τὰ καλλιστεῖα, ἄς γίνῃ **δημοψήφισμα** μὲ ἐρώτημα· «**Ἐγκρίνετε τὰ καλλιστεῖα, ναι ἢ ὄχι;**». Ἄν τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὑπὲρ τῶν καλλιστεῖων, τότε ὁ λαὸς ἄς τὰ χαίρειται. Ἄν ὅμως δὲν εἶνε, τότε πῶς θὰ ἐπιτρέψουμε σὲ μία μειοψηφία νὰ προσβάλλῃ δημοσίως τὴν ἠθικὴ καὶ νὰ ἐξευτελίξῃ χιλιάδες νέες ποὺ αὔριο θὰ γίνουν σύζυγοι καὶ μητέρες; Δημοκρατία δὲν φωνάζετε, κύριοι; δημοκρατικὰ θέλουμε κ' ἐμεῖς νὰ λυθῆ τὸ ζήτημα.

* * *

Δύστυχη πατρίδα! Ἀγωνιστήκαμε ὅλοι νὰ σ' ἐλευθερώσουμε ἀπὸ δουλεία ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ τώρα σὲ βλέπουμε ὑπὸ εἰσβολὴν βαρβαρικῶν παθῶν, ὑπὸ κίνδυνον κατοχῆς ὀρ-

γανισμῶν διεθνοῦς ἀμαρτίας, ποὺ θέλει νὰ σὲ μεταβάλλῃ σὲ ἐπαρχία ποὺ θὰ προμηθεύῃ ἐρωμένες γιὰ τὰ χαρέμια τοῦ Χόλλυγουντ. Στὴν τουρκοκρατία ὠδηγοῦσαν Ἑλληνοπούλες μὲ βία καὶ κλάματα στὰ χαρέμια τῶν σουλτάνων, τώρα Ἑλληνίδες πηγαίνουν ἐλεύθερα καὶ μὲ γέλια στὸν διαγωνισμὸ τῆς διαφθορᾶς. Ἄν τὰ καλλιστεῖα βρίσκωνται ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ κράτους, ἄς μᾶς τὸ ποῦν καθαρὰ.

Οἱ Ἕλληνες **καλούμεθα σὲ ἀγῶνα** κατὰ τοῦ αἵσχους· ἀγῶνα ἠθικὸ, κοινωνικὸ, πνευματικὸ, τὸν ὁποῖο λόγῳ τῆς φύσεώς του πρέπει ν' ἀναλάβῃ ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία. Θὰ θέλαμε ἐπὶ κεφαλῆς του νὰ μπῆ ὁ ἀρχιεπίσκοπος. Ὅχι μόνο σὲ ἐθνικοὺς ἀγῶνες, ἀλλὰ καὶ σὲ ἠθικοὺς καὶ κοινωνικοὺς ἀγῶνες θέλουμε νὰ πρωτοστατῆ ἡ διοίκησι τῆς Ἐκκλησίας. Μακαριώτατε καὶ σεβασμιώτατοι πατέρες, τολμοῦμε ἐμεῖς οἱ μικροὶ νὰ ὑπενθυμίσουμε σ' ἐσᾶς τοὺς μεγάλους τί ἔπραξε ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος σὲ παρομοία περίπτωσι καὶ νίκησε· τὸ περιγράφει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης στὴν Χρηστοθήθεια τῶν Χριστιανῶν (Ἐνετία 1803, σ. 89).

Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία δὲν θέλῃ νὰ προχωρήσῃ, **ἄς κατέβῃ στὸν ἀγῶνα ὁ εὐσεβὴς λαός**. Καιρὸς νὰ ἐκδηλωθῆ ἐλεύθερα ἡ δυσαρέσκεία του· δὲν πιστεύουμε ἡ ἀστυνομία ἄλλους ν' ἀφήνῃ νὰ χειροκροτοῦν τὰ καλλιστεῖα καὶ ἄλλους νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ βιαίως.

Ὅταν θὰ γίνεταί ἡ ἐκλογή τῆς Στάρ-Ἑλλάς καὶ τῆς Μίς-Ἑλλάς, **ἄς συγκεντρωθοῦν** ἐπὶ τόπου ὅσοι καὶ ὅσες πιστεύουν στὰ ἰδανικὰ τῆς μαρτυρικῆς πατρίδος μας. **Ὅλοι στὸν ἀγῶνα!** Θὰ εἶνε αὐτὸ μία σοβαρὴ διαμαρτυρία τοῦ λαοῦ καὶ μέσα στὰ πλαίσια τοῦ Συντάγματος.

Διαφορετικὰ, ἂν ἐπικρατήσῃ γενικὴ ἀδιαφορία καὶ τὰ αἵσχη δημοσίως χειροκροτοῦνται –πρᾶγμα ποὺ εἶνε κατὰ μὲν τὸν φιλόσοφο Σενέκα ἔσχατο σημεῖο διαφθορᾶς, κατὰ δὲ τοὺς προφήτας πρόδρομο σημεῖο τοῦ ἀντιχρίστου–, τότε μὴν παραξενευτῆτε ἂν ποῦμε, ὅτι ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ Φαλήρου **θὰ βγῆ μαῦρο χέρι** ποὺ θὰ μουτζώνει ὅλους ἐμᾶς τοὺς ἀναξίτους τῶν πατέρων μας. Ποιὸ εἶνε τὸ μαῦρο χέρι; Ῥωτῆστε τοὺς πρόσφυγες ποὺ ἦρθαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Θράκη· θυμοῦνται καὶ διηγοῦνται τί ἔβλεπε ὁ Μῶαμεθ Β' ὁ πορθητῆς ν' ἀναδύεται ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ Βοσπόρου τὶς πρῶτες νύχτες τῆς ἀλώσεως. Ἄς μὴν ἐμφανισθῆ πάλι γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας μαῦρο χέρι. Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται, ἂν μετανοήσουμε εἰλικρινὰ καὶ καταργήσουμε τὰ βδελύγματα τῆς ἐρημώσεως· καὶ πρῶτα - πρῶτα τὰ καλλιστεῖα.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2302	ἁγ. Προκοπίου (Λκ. 6,17-19· 9,1-2· 10,16-21) Τρίτη 7 Ἰουλίου 2020 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ μεγαλομάρτυς

«Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ **νηπίοις**...» (Λουκ. 10,21)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἑορτὴ καὶ πα-
νήγυρις τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Προ-
κοπίου. Δὲν εἶνε πολὺ γνωστὸς ὁ **ἅγιος Προκό-
πιος** καὶ ἀξίζει νὰ τὸν γνωρίσουμε καλύτερα.
Στὴ ζωὴ του ἔχει κάτι ποὺ μοιάζει μὲ τὸν ἀπό-
στολο Παῦλο καὶ τὸν μέγα Κωνσταντῖνο.

Δύο μέρη θὰ ἔχη τὸ κήρυγμα αὐτό· θὰ δοῦμε
πρῶτα τὸν **βίο τοῦ ἁγίου** Προκοπίου, καὶ μετὰ
τὸ **εὐαγγέλιο** ποὺ διαβάζεται στὴν ἑορτὴ του.

Τί ἦταν ὁ ἅγιος Προκόπιος, ἀγαπητοί μου;
Γεννήθηκε στὰ **Ἱεροσόλυμα** στὰ χρόνια τοῦ αὐ-
τοκράτορος Διοκλητιανοῦ (284-304 μ.Χ.), διώκτου
τῶν Χριστιανῶν. Ὁ πατέρας του ἦταν Χριστιαν-
νὸς καὶ λεγόταν **Χριστοφόρος**. Ἡ μητέρα του
ἦταν ἐθνικὴ - εἰδωλολάτρισσα καὶ λεγόταν **Θε-
οδοσία**. Ὁ πατέρας ὅμως πέθανε νωρὶς καὶ τὸ
παιδί, ποὺ τότε λεγόταν **Νεανίας**, ἔμεινε στὰ
χέρια τῆς μητέρας. Αὐτὴ τὸ φρόντιζε, ἀλλὰ τὸ
κατηύθυνε κατὰ τὰ φρονήματά της. Ὁ ἅγιός
μας λοιπὸν στὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς του **ἦταν εἰ-
δωλολάτρης**, ὅπως εἰδωλολάτρις φανατικὴ
μάλιστα ἦταν ἡ μητέρα του. Ζοῦσαν στὸ σκο-
τάδι, δὲν εἶχαν δεῖ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Μὲ τὰ μέσα ποὺ διέθετε ἡ μητέρα προώ-
θησε τὸ παιδί της ψηλά. Ὅταν ὁ Νεανίας ἔ-
φτασε σὲ ὠριμὴ ἡλικία, ἡ Θεοδότῃ τὸν ὠδήγη-
σε στὸν βασιλέα, ποὺ τότε βρισκόταν στὴν Ἀν-
τιόχεια, καὶ τὸν ἔθεσε στὴν ὑπηρεσία του. Ὁ Διο-
κλητιανὸς εἶδε τὰ προσόντα τοῦ νέου, τὸν κα-
τέταξε στοὺς ἀξιωματούχους του καὶ μὲ τὶς πα-
ρακλήσεις τῆς μητέρας τὸν ὕψωσε τόσο στὴν
ἱεραρχία τοῦ κράτους ὥστε τὸν ὠνόμασε **δοῦ-
κα τῆς Ἀλεξανδρείας**, διοικητὴ τῆς Αἰγύπτου.

Ὑπὸ τὴν ἰδιότητα αὐτὴ τοῦ ἔδωσε ἀμέσως
διαταγή, νὰ ἐνεργήσῃ διωγμὸς κατὰ τῶν Χριστι-
ανῶν τῆς Αἰγύπτου. Αὐτὸς πῆρε στρατὸ καὶ
ξεκίνησε γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Στὸ δρόμο ὁ-
μως τὴ νύχτα **δέχθηκε ἀποκάλυψι** ὅπως πε-

ρίπου ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἄκουσε κάποιον
νὰ τὸν καλῆ μὲ τ' ὄνομά του, **Νεανίαν**, καὶ νὰ τὸν
ἀπειλῆ μὲ θάνατο ἂν συνεχίσῃ τὸ διωγμὸ· εἶδε
ἓνα σταυρὸ νὰ λάμπῃ σὰν κρύσταλλο κι ἀπ' τὸ
σταυρὸ ἀκούστηκε φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ· «**Ἐγὼ εἶ-
μι ὁ ἐσταυρωμένος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ**». Αὐτὰ τὸν
ἔκαναν νὰ **πιστέψῃ ἀκραδάντως στὸ Χριστό**.

Σταματᾷ τότε τὴν πορεία, πηγαίνει στὴν
Σκυθόπολι, κατασκευάζει ἀπὸ χρυσὸ καὶ ἄρ-
γυρο ἓνα **σταυρὸ** ὅπως τὸν εἶδε στὸ ὄραμα,
καὶ γυρίζει στὰ Ἱεροσόλυμα κηρύττοντας σὲ
ὄλους παντοῦ τὸ ὄνομα τοῦ **Χριστοῦ**.

Ὡς Χριστιανὸς στρατηλάτης εἶχε τότε μία
σπουδαία νίκη κατὰ τῶν Σαρακηνῶν. Ἡ μητέ-
ρα του, μὴ γνωρίζοντας τὴ μεταστροφή του,
τὸν προέτρεπε νὰ προσφέρῃ γιὰ τὴν ἐπιτυχία
του θυσία εὐχαριστίας στὰ εἰδωλα· τότε ὅμως
αὐτὸς τῆς φανέρωσε ὅτι ἔχει γίνει Χριστιανός,
καὶ **ἡ εἰδωλολάτρισσα μάνα** ἀλλάζει πλέον
στάσι. Ἄσπλαχνη, **καταγγέλλει τὸ παιδί της**
στοὺς Ῥωμαίους! Ὁ Διοκλητιανὸς ἀναθέτει
στὸν ἡγεμόνα τῆς Καισαρείας (τῆς Παλαιστίνης)
Οὐλκιο, νὰ διεξαγάγῃ ἀνακρίσεις κατὰ
τοῦ ἁγίου. Τὸν συλλαμβάνουν, ἀπαγγέλλουν
κατηγορία ἐναντίον του, τὸν καλοῦν σὲ ἀπο-
λογία, τὸν δικάζουν, καὶ ἀρχίζουν νὰ τὸν χτυ-
ποῦν βάνουσα· μισοπεθαμένο τὸν ρίχνουν στὴ
φυλακὴ. Ἐκεῖ ὅμως τοῦ ἐμφανίζεται πάλι ὁ
Κύριος. Ἐπιβραβεύει τὸν ἀγῶνα του, τὸν ἐ-
λευθερώνει ἀπὸ τὰ δεσμά, καὶ τοῦ ἀλλάζει τὸ
ὄνομα· τὸν ὀνομάζει πλέον **Προκόπιον**.

Τὸν βγάζουν ἀπὸ τὴ φυλακὴ, τὸν φέρνουν
στὸν εἰδωλολατρικὸ ναὸ κ' ἐκεῖ τὸν πιέζουν
νὰ προσφέρῃ θυσία. Μὲ τὴν προσευχὴ του ὁ-
μως ὁ ναὸς καταστρέφεται. Τότε πιστεύουν ἐ-
πι τέλους στὸ Χριστὸ ἡ μητέρα του Θεοδοσία,
πολλοὶ στρατιῶτες, οἱ δύο χιλίарχοι Νικόστρα-
τος καὶ Ἀντίοχος, καθὼς καὶ δώδεκα γυναῖκες
συγκλητικῆς. Ὅλοι αὐτοὶ θανατώνονται καὶ

στεφανώνονται ως ἅγιοι. Ἐν συνεχείᾳ, ἐπὶ ἡγεμόνος Φλαβιανοῦ (διαδόχου τοῦ Οὐλκίου), βασανίζεται μὲ ἀκόμη πιὸ φρικτὰ μαρτύρια ὁ ἅγιος Προκόπιος καὶ τέλος ἀποκεφαλίζεται.

Αὐτὴ ἦταν, ἀγαπητοί μου, ἡ ζωὴ καὶ τὸ μαρτυρικὸ τέλος τοῦ ἁγίου Προκοπίου ποὺ ἐορτάζουμε. Θέλετε τώρα νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ καὶ στὸ εὐαγγελικὸ **ἀνάγνωσμα** ποὺ διαβάζεται στὴν θεία λειτουργία τῆς ἐορτῆς του; Τὸ ἀποτελοῦν τρεῖς περικοπὲς ἀπὸ τὸ **κατὰ Λουκᾶν** Εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 6,17-19· 9,1-2· 10,16-21). Ἐκεῖ ὁ εὐαγγελιστὴς σὰν ζωγράφος μᾶς δίνει τὴν ἀπαράμιλλη εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· βλέπουμε τὸν Κύριο ὡς **διδάσκαλο**, ὡς **ίατρό**, καὶ ὡς **νικητὴ** τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ ἄδου καὶ τῆς κολάσεως.

Ὁ Χριστὸς μας, λέει, ἔρχεται σὲ μέρος πεδινό, ὅπου ἔχει συγκεντρωθῆ ἀπὸ κάθε μέρος «*πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ*» (ἐ.ἀ. 6,17). Τὸν ἀκοῦνε ὅλοι νὰ διδάσκη καὶ εὐφραίνονται. Καὶ ὁ Κύριος δὲν μένει μόνο σ' αὐτό· μετὰ τὴ διδασκαλία ἀπλώνει μὲ στοργὴ τὰ ἅγια χέρια του ἐπάνω στοὺς ἀσθενεῖς ἀνθρώπους, τοὺς θεραπεύει ὅλους ἀπὸ κάθε ἀσθένεια, καὶ ἐλευθερώνει ὅσους ἔπασχαν ἀπὸ δαιμόνια.

Κατόπιν ὁ Χριστὸς, συνεχίζει τὸ εὐαγγέλιο, συγκεντρώνει κοντά του σὲ εἰδικὴ συνάθροιση τοὺς **δώδεκα μαθητὰς**, δίνει καὶ σ' αὐτοὺς τὴ δύναμι καὶ τὴν ἐξουσία νὰ θεραπεύουν ἀσθένειες καὶ νὰ ἐκδιώκουν δαιμόνια· ἐφωδισμένους ἔτσι μὲ τὸ λόγο καὶ τὴ χάρι του τοὺς ἀπο-στέλλει –γι' αὐτὸ λέγονται ἀπό-στολοι– νὰ κηρύττουν «*τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἰᾶσθαι τοὺς ἀσθενοῦντας*» (ἐ.ἀ. 9,1-2).

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν Δώδεκα ὑπάρχει κ' ἓνας ἄλλος εὐρύτερος κύκλος ἀκολούθων τοῦ Κυρίου, οἱ **ἐβδομήκοντα μαθηταί**. Αὐτοὺς ὁ Χριστὸς τοὺς εἶχε ἀποστείλει νωρίτερα, ὅπως καὶ τοὺς δώδεκα, γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ. Τώρα λοιπὸν αὐτοὶ ἐπιστρέφουν καὶ τοῦ δίνουν ἀναφορὰ ἐνθουσιασμένοι. –Κύριε, λένε, εἶδαμε τὸ θαῦμα· εἰς τὸ ὄνομά σου καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσονται σ' ἐμᾶς. Τί ἀπαντᾷ σ' αὐτὸ ὁ Χριστὸς; –Τὸν ἔβλεπα ἐγὼ τὸ σατανᾶ νὰ τσακίζεται καὶ νὰ πέφτη ὅπως πέφτει ἡ ἀστραπή. Σᾶς δίνω τώρα τὴν ἐξουσία νὰ καταπατήτε τὶς παγίδες του, τὶς φανερὲς καὶ τὶς κρυφές, νὰ νικᾶτε ὅλη τὴ δύναμί του· τίποτα δὲν θὰ μπορέση νὰ σᾶς πειράξη καὶ νὰ σᾶς βλάβη. Μὴ χαίρεστε ὅμως τόσο γι' αὐτό· νὰ χαίρεστε πιὸ πολὺ γιὰ κάτι ἄλλο σπουδαιότερο. Ποιό· ὅτι **τὰ ὀνόματά σας ἐγράφησαν εἰς τοὺς οὐρανοὺς** (ἐ.ἀ. 10,17-20), στὸ βιβλίον τῆς ζωῆς.

Στὸ τέλος τῆς περικοπῆς τοῦ εὐαγγελίου ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς σημειώνει μιὰ σπουδαία πληροφορία, τὴν ὁποία θέλω τώρα νὰ προσέξουμε ἰδιαιτέρως. Λέει λοιπὸν ἐκεῖ «*ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς*» (ἐ.ἀ. 10,21) κι ἀμέσως κατόπιν ἀπευθύνεται στὸν οὐράνιο Πατέρα του καὶ προσεύχεται. Τὴν ὥρα ἐκείνη δηλαδὴ, τῆς ἱερᾶς συνομιλίας τοῦ Κυρίου μὲ τοὺς μαθητὰς, τοὺς ἐπιτελεῖς καὶ συνεργάτες του, αὐτοὺς ποὺ θὰ συνεχίσουν αὔριο τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας του, ὁ Χριστὸς αἰσθάνεται **κάτι σπάνιο**. Τί δηλαδὴ;

Ἡ ζωὴ του πάνω στὴ γῆ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶχε πόνο, λύπη καὶ δάκρυα· κανένας ἀνθρώπος δὲν πόνεσε τόσο ὅσο ἐκεῖνος. Περισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες θλίψεις ἢ ψυχρὴ στάσι καὶ ἡ πολεμικὴ τῶν γραμματέων καὶ φαρισαίων τὸν πότιζε συχνὰ πικρία καὶ φαρμάκι. Τώρα ὅμως «*ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς*», **αἰσθάνθηκε ἀγαλλίασι καὶ χαρὰ**. Ὅπως ἓνας καλὸς πατέρας, λένε οἱ ἐρμηνευταί, ὅταν δῆ τὰ παιδιὰ του νὰ προκόβουν καὶ νὰ ἐπιτυγχάνουν στὴ ζωὴ τους χαίρεται καὶ εὐφραίνεται, ἔτσι καὶ ὁ Κύριός μας τὴν ὥρα αὐτῇ. Γιατὶ τὰ παιδιὰ του, οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζει ὡς «*νήπια*» λόγω τῆς ἀκακίας καὶ ἀπλοϊκότητός των, αὐτοὶ οἱ μικροὶ καὶ ταπεινοὶ τῆς γῆς, οἱ ἀγράμματοι ψαράδες, τώρα στὸ ξεκίνημα τῆς ἀποστολῆς τους, εἶδαν καὶ γνώρισαν τέτοια θεία εὐλογία.

Οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας ἔχουν ἐξουσία καὶ δύναμι, ἀπολαμβάνουν δόξες καὶ τιμές· ἀλλ' αὐτοὶ οἱ καταφρονημένοι ἔχουν ἐκεῖνο ποὺ οἱ μεγάλοι τοῦ κόσμου δὲν μποροῦν οὔτε νὰ τὸ φανταστοῦν· ἔχουν τὴ **χάρι** τοῦ Θεοῦ, τὴν εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ζοῦν θαύματα.

Αὐτὸ προξενεῖ ἀγαλλίασι στὸν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ τότε ὑψώνει τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ, **προσεύχεται στὸν οὐράνιο Πατέρα** καὶ λέει· «*Σ' εὐχαριστῶ, πατέρα, γιατί τὰ μεγαλεῖα αὐτὰ τῆς πίστεως τὰ ἔκρυσες ἀπὸ σοφοὺς καὶ συνετοὺς, καὶ τὰ φανέρωσες σ' αὐτὰ τὰ ἄκακα νήπια· ναί, ὁ πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἐμπροσθέν σου*» (ἐ.ἀ. 10,20-21).

Βλέπετε, ἀδελφοί μου, τί σπουδαῖα νοήματα περιέχει τὸ εὐαγγέλιο τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου Προκοπίου; Εἶνε καὶ αὐτός, ὅπως οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι, **ἓνα ἀπὸ τὰ ἄκακα «νήπια»** ποὺ ἐγνώρισαν τὴν εὐλογία τῆς θείας χάριτος, ἔζησαν τὸ θαῦμα τῆς θείας δυνάμεως καὶ τὰ ὀνόματά τους γράφηκαν στοὺς οὐρανοὺς.

Δὲν τελειώσαμε ὅμως· θὰ συνεχίσουμε.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflor@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2303	ἁγ. Προκοπίου (Λκ. 6,17-19· 9,1-2· 10,16-21) Τετάρτη 8 Ἰουλίου 2020 πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἀνακαλύψεις καὶ ἀποκάλυψις

«Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις· ναί, ὁ πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἐμπροσθέν σου» (Λουκ. 10,21)

Ἡ μνήμη, ἀγαπητοί μου, τοῦ ἁγίου Προκοπίου μᾶς ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ δοῦμε καὶ τὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, ποῦ κλείνει μὲ τὰ λόγια ποῦ ἀκούσατε. Ἄς προσέξουμε ἰδιαίτερος τὶς τελευταῖες λέξεις, τῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου. «Πατέρα οὐράνιε», λέει ὁ Χριστός, σ' εὐχαριστῶ διότι «ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις». Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά;

Ὁ Θεός, ἀδελφοί μου, ἔδωσε στὸν ἄνθρωπο ἓνα ἔξοχο δῶρο ποῦ δὲν συναντᾶται σὲ ὅλη τὴ ζωολογικὴ κλίμακα· τοῦ ἔδωσε τὴν **διάνοια**. Μὲ τὸ μυαλὸ ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ διαβάξῃ, νὰ μελετᾷ, νὰ ἐρευνᾷ τὴ φύσι καὶ τὸν κόσμο, νὰ βρῖσκη σχέσεις τῶν ὄντων μεταξύ τους.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἱστορία **ἀνακαλύψεων**. Κάποτε κατοικοῦσε σὲ σπηλαία, τώρα σὲ οὐρανοξύστες· τότε ὡς ἐργαλεῖα εἶχε πέτρες, σήμερα χρησιμοποιεῖ τέλεια ὄργανα· τότε πήγαινε μὲ γαῖδουράκι, σήμερα μὲ διαστημόπλοιο. Θαμπώνει ἡ πρόοδός του, τεχνικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ· φωτιά, γραφὴ, τροχός, ἠλεκτρισμός, μαγνητισμός, πυξίδα, τηλέφωνο, αὐτοκίνητο, ἀσύρματος, ράδιο, τηλεόρασι, στίς ἡμέρες μας πυρηνικὴ ἐνέργεια... Καὶ ἡ ἔρευνα συνεχίζεται, νὰ βρεθοῦν φάρμακα γιὰ τὶς ἀσθένειες καὶ μάλιστα τὴ μάλιστα τοῦ καρκίνου. Ὁ λόγος τοῦ Δημιουργοῦ τὸν ὠθεῖ νὰ κατακτήσῃ καὶ νὰ «κατακυριεύσῃ τὴ γῆ» (Γέν. 1,28). Ἄς εὐχαριστήσουμε τὸν Κύριο, ποῦ ἔδωσε τὸ νοῦ καὶ μᾶς ἀφήνει ν' ἀνακαλύπτουμε τόσα θαυμαστά καὶ χρήσιμα πράγματα τοῦ ὑλικοῦ κόσμου.

Πέρα ὅμως ἀπὸ τὰ ὑλικά καὶ αἰσθητὰ ὑπάρχει, ὅπως λένε καὶ οἱ ἀρχαῖοι, τὸ πνεῦμα, ὁ **μεταφυσικὸς κόσμος** (γνωστὸ ἔργο τοῦ Ἀριστοτέλους εἶνε τὸ *Μετὰ τὰ φυσικά*). Ἐδῶ εἶνε καὶ ἡ διαφορὰ ποῦ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τοὺς μαρξιστάς·

ἐκεῖνοι λένε «Ὅλα προέρχονται ἀπὸ τὴν ὕλη», ἐμεῖς λέμε «Ὅλα προέρχονται ἀπὸ τὸ πνεῦμα!». Στὸν κόσμῳ τοῦ πνεύματος ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ πετάξῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅσο κι ἂν τανύσῃ τὰ φτερά του, ὅσο κι ἂν ἐπιθυμῇ νὰ τὸν κατανοήσῃ· εἶνε μικρὸ τὸ μυαλὸ του γιὰ ἐκεῖ. Ἐκεῖνα **πρέπει κάποιος ἄλλος νὰ τοῦ τὰ φανερώσῃ**.

Τὸ παράδειγμα τοῦ **θεάτρου** εἶνε ἐδῶ βοηθητικὸ. Προτοῦ νὰ ἐμφανισθοῦν στὴ σκηνὴ οἱ ἠθοποιοί, εἶνε **κρυμμένοι**. Ἡ αὐλαία τὰ κρύβει ὅλα ἀπὸ τὰ μάτια τῶν θεατῶν. Γεννάται ἔτσι **περιέργεια**. Τί νὰ 'νε ἄραγε πίσω ἀπ' τὴν αὐλαία; διερωτῶνται καὶ τὸ **ἐνδιαφέρον** φουντώνει. Κι ὅταν σύρει τὴν αὐλαία ὁ Αἰσχύλος ἢ ὁ Εὐριπίδης ἢ ὁ Σοφοκλῆς, τότε ἀκούγονται ἐπιφωνήματα **θαυμασμοῦ**. Τί θέλω νὰ πῶ μ' αὐτό;

Μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ἀνθρωπότητος ὑπάρχει αὐλαία, σκοτάδι, ποῦ κρύβει τί ἔχει ὁ μεγαουργὸς Κύριος στὸ πάνσοφο σχέδιό του. Θέλει ὅμως καὶ σύρει ὁ ἴδιος τὴν αὐλαία καὶ μᾶς ἀποκαλύπτει τὰ θαυμάσιά του. Ἔτσι τώρα ἔχουμε ὄχι ἀνακάλυψι ἀλλὰ –μία λέξι– **ἀποκάλυψι!** Ἄλλο ἀνακάλυψις, ἄλλο ἀποκάλυψις. Ἀνακάλυψις εἶνε ἐκεῖνο ποῦ μὲ μελέτη καὶ κόπο βρῖσκει ὁ νοῦς μας (π.χ. τὴν πυρηνικὴ ἐνέργεια κ.τ.λ.)· ἀποκάλυψις εἶνε **ἐκεῖνο ποῦ ὁ Θεὸς φανερώνει**. Δὲν ἐρευνᾷ, δὲν κοπιάζει ὁ ἄνθρωπος. Ὅσο κι ἂν ἐρευνήσῃ ἄλλωστε, εἶνε ἀδύνατον νὰ βρῇ τὰ πνευματικὰ πράγματα· γι' αὐτὸ ἐκεῖνα σύρει τὴν αὐλαία τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο καὶ μᾶς τὰ φανερώνει· καὶ τότε θαυμάζουμε.

Δὲν θαυμάζουν ὅμως ὅλοι· μέσ' στοὺς χίλιους ἓνας δοξάζει τὸ Θεό. **Οἱ πολλοὶ** χασμουριοῦνται. Τοὺς μιλᾷς γιὰ ἀγγέλους καὶ τὰ οὐράνια, γιὰ τὸ Θεό, τὸ Χριστό, τὴ Σταύρωσι, τὴν Ἀνάστασι, τὴ δόξα, «*ἂ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη*» (Α' Κορ. 2,9), καὶ **μένουν ἀδιάφοροι**. Μένουν

στο σκοτάδι σαν τούς τυφλοπόντικες τῆς γῆς ἢ τὰ ψάρια στο βυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ, πού δὲν ἔχουν ἰδέα τί κόσμος ὑπάρχει ἀπὸ πάνω τους. Ἔχουν ἄγνοια, δὲν ἔχουν θεία ἀποκάλυψη.

Σὲ κάποιους λοιπὸν, προνομιούχους ἄς ποῦμε, πέφτει τὸ «λαχεῖο τοῦ πνεύματος». **Ἀρχίζει τὸ ἐνδιαφέρον, ὁ θαυμασμός**: Τί σπουδαία εἶν' αὐτὰ πού διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιο! τί ὑπέροχος ὁ Χριστός, ὁ «*ῥαῖος κάλλει παρὰ τούς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων*» (Ψαλμ. 44,3)! τί μεγαλεῖο ἔχει ἢ πίστι μας! τί δύναμι ἔχει ἢ Ἐκκλησία μας!...

—Μά, θὰ πῆτε, αὐτὰ πού μᾶς λὲς εἶνε θεωρητικά· **θέλουμε πιὸ συγκεκριμένα**.

Ἄς φέρω λοιπὸν μερικά **παραδείγματα** ἀνθρώπων πού δέχτηκαν ἱερὲς ἀποκαλύψεις.

✓ **Κάποιος** εἶχε σκοτάδι. Ὅχι ἀγνοοῦσε, ἀλλὰ μισοῦσε καὶ ἐδίωκε τὴν Ἐκκλησία, βλαστημοῦσε τὸ Χριστό. Πηγαίνοντας ὅμως στὴ Δαμασκὸ δέχεται λάμψη κι ἀκούει: —«*Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις;*» (Πράξ. 9,4· 22,7· 26,14). —Ποιὸς εἶσαι, λέει, Κύριε; —Εἶμαι ὁ Ἰησοῦς πού ἐσὺ διώκεις. Κι ἀπὸ τὴ λάμψη ἐκείνη ἔπεσε ἢ αὐλαία καὶ ὁ **Παῦλος** εἶδε μπροστά του τὸν κόσμο τοῦ εὐαγγελίου· τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο τοῦ ἀπεκάλυψε πράγματα «*ἀ ὅκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι*» (Β' Κορ. 12,4).

✓ Ἄλλη ἀποκάλυψη ἔκανε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο στὸν βασιλέα **μέγα Κωνσταντῖνο**. Σκοτάδι εἶχε προηγουμένως. Ἐλάχιστα ἀπὸ τὸ ἀλφάβητάριο τῆς πίστεως γνώριζε ἀπὸ τὴν εὐσεβῆ μητέρα του, τὴν ἁγία Ἐλένη. Καὶ ξαφνικὰ νὰ τὸ θαῦμα. Δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε ἱστορικὸ γεγονός· στὸν οὐρανὸ φάνηκε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, πού ἔλαμπε περισσότερο ἀπ' τὸν ἥλιο, καὶ εἶδε τὴν ἐπιγραφή «*Ἐν τούτῳ νίκα*». Ἀπὸ τότε ἀνοιξαν τὰ μάτια του, πίστεψε στὸ Χριστό, καὶ ἴδρυσε τὴν χιλιετῆ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία.

✓ Ὅπως λοιπὸν στὸν Παῦλο καὶ στὸν μέγα Κωνσταντῖνο, ἔτσι ὁ Χριστὸς ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθειά του καὶ στὸν σημερινὸ ἅγιο, τὸν μεγαλομάρτυρα **Προκόπιο**, πού εἶδαμε τὴ ζωὴ του.

Νά λοιπὸν συγκεκριμένους ἀποκαλύψεις. Καὶ ὑπάρχουν πλῆθος ἄλλες. Ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἀποκαλύφθηκε στὰ χρόνια τῆς **παλαιᾶς διαθήκης**: στὸν Ἀβραάμ, στὸ Μωυσῆ, στὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, στοὺς κριτὰς, στοὺς πατριάρχες, στὸν Σαμουὴλ, στὸν Ἡλία καὶ τοὺς ἄλλους προφῆτες. Στὸν καιρὸ τῆς **καινῆς διαθήκης** ἀποκαλύφθηκε· στὸν Ἰωάννη τὸν βαπτιστῆ, τὸν Συμεὼν τὸν θεοδόχο, στὸν Ἰωσήφ τὸν μνήστορα, στοὺς ἀποστόλους, στὸν Θεολόγο στὴν Πάτμο, σὲ μυριάδες ἄλλους. Καὶ οἱ ἀποκαλύψεις συνεχίζονται.

Ὁ Κύριος, ἀγαπητοί μου, ἀποκαλύπτεται **καὶ σήμερα**. Καὶ στὸν αἰῶνα αὐτὸ τῆς ὕλης ὑπάρ-

χουν ψυχὲς πού, εἴτε στὸν **φυσικὸ κόσμο** διὰ τῆς ἐπιστήμης εἴτε στὴν **σφαῖρα τοῦ πνεύματος** διὰ τῆς πίστεως, βλέπουν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ καὶ μένουν ἔκθαμβες.

✓ Ἀστρονόμοι μὲ τηλεσκόπια παρατηροῦν τὰ οὐράνια σώματα καὶ δοξάζουν τὸν Πλάστη.

✓ Βιολόγοι μὲ μικροσκόπια ἐρευνοῦν τὸ κύτταρο καὶ σκύβουν πρὸ τοῦ Δημιουργοῦ.

✓ Ἀστροναῦτες ἀντικρίζουν ἀπὸ τὸ διάστημα τὴν πολύχρωμη ὑδρόγειο σφαῖρα μας, βγάζουν φωνὴ θαυμασμοῦ καὶ λένε «*Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε...*» (Ψαλμ. 103,24).

Θὰ ἦταν μακρὸς ὁ λόγος, ἂν ἤθελα ν' ἀναφέρω πῶς ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτεται στοὺς ταπεινοὺς καὶ καλοπροαίρετους **μὲ διάφορα μέσα**.

✓ Ἐνα μόνο θὰ πῶ. Γνώρισα στὴν Ἀθήνα κάποιον εὐσεβῆ, πού ἄκουγε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔκλαιγε. —Ἐγώ, λέει, ἤμουν μέθυσορ, χτυποῦσα τὴ γυναῖκα μου, ἔδερνα τὰ παιδιὰ μου, βλαστημοῦσα τὸ Θεό, στὴν ἐκκλησία βαριόμουν. Ἀλλὰ μοῦ ἀποκαλύφθηκε ὁ Θεός. —Πῶς; —Καθὼς περπατοῦσα στὸ δρόμο, βλέπω στὸ ρεῖθρο τοῦ πεζοδρομίου **ἓνα χαρτάκι** κι ἀκούω μέσα μου· Πιάσ' το! Ἦταν λερωμένο· τό 'πιασα, τὸ καθάρισα. Τί ἦταν· ἓνα φυλλάδιο θρησκευτικὸ πού ἔλεγε· Μετανόησε, ἀμαρτωλέ, ἔρχεται ἡ δευτέρα παρουσία, ἡ κρίσι!... Ἔτσι μετανόησα, ἀπ' αὐτὸ τὸ λερωμένο χαρτάκι.

Τὸν ἓνα μ' ἓνα χαρτάκι, ἄλλον μὲ μιὰ κασσέττα, ἄλλον μ' ἓνα βιβλίο, ἄλλον μὲ μιὰ συναστροφή, ἄλλον μὲ μιὰ ἀσθένεια πού τὸν ρίχνει στὸ κρεβάτι κ.τ.λ.. **Μυριάδες προσκλήσεις**. Φανερώνεται ὁ Θεὸς στοὺς ταπεινοὺς καὶ εὐθεῖς ὅπως ἦταν ὁ ἅγιος Προκόπιος.

Ἐρωτῶ· **σ' ἐσᾶς ἔγινε ὡς τώρα ἀποκαλύψεις**; σᾶς φανερώθηκε ὁ Θεός; νιώσατε ἀγαλλίασι καὶ θαυμασμό γιὰ τὴν πίστι μας; Ρώτησαν τὸν **Σίμπσον** (αὐτὸν πού βρῆκε τὸ χλωροφόρμιο γιὰ τὶς ἐγχειρήσεις), ποιά εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἀνακάλυψί σου; καὶ ἀπήντησε· Τὸ ὅτι **βρῆκα τὸ Χριστό!**

Σεῖς πού σπουδάζετε καὶ μορφώνεστε, πιστέψτε! Πέστε μαζί μὲ τὸν ἀπόστολο Παῦλο· «Ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸν κόσμο *ἀμαρτωλοὺς σώσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ*» (Α' Τιμ. 1,15)· καὶ τότε **ὁ Κύριος θὰ χαρῆ**. Θὰ χαίρεται γιὰ κάθε ψυχὴ πού ἐδῶ στὴ γῆ μετανοεῖ καὶ ἐπιστρέφει (βλ. Λουκ. 15,7,10), ὅπως «*ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι*» στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (ἐ.ἀ. 10,21). Θὰ χαίρωνται οἱ οὐρανοί, οἱ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι. Καὶ ὁ Χριστὸς θὰ λέη καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνη· «*Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας ταῦτα νηπίοις*» (ἐ.ἀ.) ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2305

Κυριακὴ Ε' Ματθαίου
12 Ἰουλίου 2020 ἐσπέρας

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Στὴ Γυάρο

(Στὸ παραγμένο κλίμα τοῦ σκανδάλου τῶν καλλιστειῶν, ποὺ ἄρχισε τὸ 1952, συνεχίζει καὶ ὁ ἀρχιμ. Αὐγουστίνος Καντιώτης τὸ ἐπόμενο θέρος τὴν σχετικὴ μαχητικὴ ἀρθρογραφία μὲ νέα ἄρθρα στὸ περιοδικὸ «Χριστιανικὴ Σπίθα». Ὁ ἀγώνας αὐτὸς εἶνε σκληρὸς καὶ θὰ διαρκέσῃ, ὅπως θὰ δοῦμε, ἀφοῦ τὸ κακὸ ὑποστηρίζεται καὶ ἐπιχορηγεῖται ἀπὸ τὸ κράτος. Ἀφορμὴ νὰ γράψῃ παίρνει ἀπὸ μία εἰδησι τῶν ἡμερῶν.)

Τὸ μάθατε; Ἐνα ὄνᾳριο στὸν Πειραιᾶ δᾳγκωσε μιὰ κοπέλλα, κι αὐτὴ μῆνυσε τ' ἀφεντικό του. Τέτοιος ὄνος, σχολίασε κάποιος, χρειάζοταν νὰ βρεθῆ καὶ **στὴν αἶθουσα τῶν καλλιστειῶν**, νὰ «περιποιηθῆ» τὶς τόσες καλλονές... Θὰ διαφωνήσουμε ὁμως· ὄχι δὲν χρειάζοταν, **ὑπῆρχαν ἐκεῖ πολλοὶ σὰν ...κι αὐτόν**, μόνο ποὺ αὐτοὶ βαδίζουν ὄχι μὲ τὰ τέσσερα ἀλλὰ ὄρθιοι, ἔχουν τίτλους μέσα σ' αὐτὸ τὸν στάβλο ποὺ λέγεται ἑλληνικὴ ἀριστοκρατία.

—Εἶνε γλῶσσα αὐτὴ ἱεροκήρυκα, νὰ παρομοιάζης τέτοιους ἀνθρώπους μὲ **γαϊδάρους**;

Ἄντιθέτως, κύριοι· οἱ γαῖδαροι θὰ θεωροῦσαν ὕβρι νὰ τοὺς ποῦν **ἀνθρώπους** ἔτσι ποὺ καταντήσαμε τὸν ἀνθρωπο· **τὰ ζῶα δὲν κάνουν τὰ αἴσχη** ποὺ κάνουν οἱ ἀνθρωποὶ σῆμερα.

«**Καλλιστεῖα**» ὀνομάζουν οἱ εὐφημιστοὶ τοὺς κινηματογραφικοὺς διαγωνισμοὺς πρὸς ἀνάδειξιν στὰρ καὶ μίς. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι καλλιστεῖα = συγκέντρωσις ἐξευγενισμένων ὄνων μὲ ἀνθρώπινη λαλιά, ἔτοιμων νὰ ξεσπάσουν σὲ ὀγκανίσματα ἐπὶ τῇ θεᾳ γυμνῆς σαρκός, ὅπως ἔγινε τὸ 1952 στὸ ξενοδοχεῖο «Μεγάλῃ Βρετάνια». Ὁ Δαυὶδ θὰ ἔλεγε· «**Ἀνθρωπος ἐν τιμῇ ὦν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὠμοιώθη αὐτοῖς**» (Ψαλμ. 48, 13, 21).

Ἐναντίον τέτοιων καλλιστειῶν ἔγιναν μεγάλες διαμαρτυρίες, ἀλλὰ ἡ κυβέρνησις ἀδιαφορεῖ. **Ὁ λαὸς ἀγανακτεῖ**· ἄλλη εἶνε ἡ Ἑλλάδα τοῦ Συντάγματός μας, καὶ ἄλλη αὐτὴ ποὺ βλέπει. Δὲν ἀγωνίστηκε γιὰ νὰ προμηθεύῃ τὸ Χόλλυγουντ μὲ στὰρ διεθνοῦς χαμαιτυπείου. Ὅχι! φωνάζουν τὰ νεκροταφεῖα Φλωρίνης, Γρεβενῶν, Καστοριάς, Κοζάνης κ.ἄ., κι ἀλλοίμονο ἂν δὲν θέλετε ν' ἀκούσετε τὴ φωνὴ τους ποὺ φτάνει «**ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν**» (Ἀπ. 1, 15· 14, 2· 19, 6).

Πρώτῃ ἐκδήλωσι τῆς ὀργῆς τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ ἦταν ἡ φωνὴ «**αἴσχος**», μὲ τὴν ὁποία ὑποδέχτηκε τὴ Δευτέρα **1 Ἰουλίου 1953** στὶς 5

μ.μ. μπροστὰ **στὸ κινηματοθέατρο «Ρέξ»** τὶς ὑποψηφίους στὰρ καὶ μίς, ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ πολυτελεῖ αὐτοκίνητα μὲ μειδιάματα καὶ στέλνοντας ἀδιάντροπα φιλιὰ. Ἐπὶ μία ὥρα ἡ περιοχὴ σειόταν ἀπὸ τὶς φωνές μελῶν τῶν συλλόγων «Μέγας Ἀθανάσιος», «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής», «Ἰωάννης ὁ Θεολόγος» κ.ἄ.. Καὶ τὸ περίεργο, ὅπως ἔγραψε τὴν ἐπομένη σοβαρὴ ἐφημερίδα, «ἀντὶ ἡ Ἀστυνομία νὰ συλλάβῃ τὴν πέτραν τοῦ σκανδάλου —τὰς σεισοπυγούσας καλλονάς—», συνέλαβε, κακοποίησε καὶ ἔρριξε στὸ ὑπόγειο τοῦ «Ρέξ», στὰ ἀποχωρητήρια, 30 ἀπὸ τοὺς διαμαρτυρομένους. Ἀνάμεσά τους ἦταν νέοι παρασημοφορημένοι μὲ ἀριστεῖα ἀνδρείας, πατέρες μονογενῶν υἱῶν ποὺ ἔπεςαν σὲ πεδία μαχῶν, ἀνάπηροι μὲ τὸ σῆμα στὸ πέτο, φοιτητές, ἐργάτες καὶ ἀθῶες γυναῖκες τοῦ λαοῦ. Ἐκφράζουμε τὴ βαθειὰ λύπη μας. Μόνο ἀστυνομία ποὺ θὰ ὑποστήριζε καθεστῶς καὶ «πολιτισμὸ» Πομπηίας, Σοδόμων καὶ Γομόρρας, καὶ λοιπῶν πορνοπόλεων τῆς ἀρχαιότητος μποροῦσε νὰ συμπεριφερθῆ ἔτσι.

Ἀστυνομία τῆς Ἑλλάδος, μετανόησε γι' αὐτὴ τὴ στάσι σου! ἀναλογήσου τίνος εἶσαι ἐσὺ φρουρός· στὰ πηλήκιά σου φέρεις τὸν τίμιον σταυρό, ποὺ ὁμως ὠρισμένα ὄργανά σου τὴν ὥρα ἐκεῖνῃ τῶν ἐπεισοδίων τὸν βλαστημοῦσαν. Θέλουμε, τὰ ὄργανα αὐτὰ ὄχι νὰ τιμωρηθοῦν ἀλλὰ νὰ μετανοήσουν.

Ἡ πρώτη κροῦσις ἔγινε. Καὶ ἐνῶ ἡ ἐπιτροπὴ τῶν καλλιστειῶν συνεδρίαζε στὴν αἶθουσα τοῦ «Ρέξ» καὶ ἄκουγε εἰσήγησι κάποιου καθηγητοῦ τοῦ Πολυτεχνείου περὶ μεθόδου ἐξακριβώσεως τῆς συμμετρίας τῶν μελῶν τῶν ὑποψηφίων στὰρ καὶ μίς, ἀπὸ τὰ ὑπόγεια ἔφτανε ἡ **διαμαρτυρία** τῶν ἐγκλειστων, ἀλλὰ τὴν ὥρᾳ **ὑπὸ τὴ μορφὴ ψαλμωδίας...**

Ὁ διοργανωτὴς τῶν καλλιστειῶν δημοσιογράφος κ. Μαμάκης, ἀσυνήθιστος σὲ ἀποδο-

κιμασίες, ματαιώς προσπαθεῖ νὰ καλυφθῆ πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τῆς πρέσβειρας τῆς Ἀμερικῆς κ. Πιουριφού, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς ὁποίας θέτει τὰ καλλιστεῖα. Ἄλλωστε τώρα ἐναντίον τέτοιων ἐκδηλώσεων ξεσηκώνονται διαμαρτυρίες καὶ στὴν Ἀμερική.

Ὁ κ. Μαμάκης νιώθει ὅτι τὸ ἔδαφος σείεται κάτω ἀπ' τὰ πόδια του καὶ προσπαθεῖ νὰ σωθῆ. Ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Μεγάλη Βρεττάνια», ὅπου ἔκανε τὸ 1952 τὴν ἀμαρτωλὴ πανυχίδα του, σπεύδει νὰ μεταφέρῃ τὰ καλλιστεῖα πρὸς τὸ Ἴπποδρόμιο τοῦ Φαλήρου· ἐκεῖ, τὴ νύχτα τῆ ἀσέληνη, θ' ἀκουστοῦν τὰ «χρεμετίσματα», οἱ ζητωκραυγὲς γιὰ τὶς καλλονές. Ἄν, ἐκεῖνες τὶς ὥρες τοῦ «οἴστρου ἀκολασίας» (τροπ. Κασσ. Μεγ. Τετ.), περνοῦσε ἀπὸ τὸ Ἴπποδρόμιο ὁ προφήτης Ἱερεμίας, θὰ ἐπαναλάμβανε τὸν ἀρμόζοντα ἔλεγχό του· «*Ἴπποι θηλυμανεῖς ἐγενήθησαν, ἕκαστος ἐπὶ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἐχρεμέτιζον. Μὴ ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπισκέψομαι; λέγει Κύριος. ἢ ἐν ἔθνει τοιούτῳ οὐκ ἐκδικήσει ἡ ψυχὴ μου;*» (Ἱερ. 5,8-9).

Ἄλλ' οὔτε στὸ Ἴπποδρόμιο τοῦ Φαλήρου πρέπει νὰ μείνῃ ὁ κ. Μαμάκης. Δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ ἡ ὄργη τοῦ λαοῦ. **Στὴ θάλασσα!** εἶνε τὸ νέο σύνθημά μας. Στὸ Αἰγαῖο ὑπάρχουν κάτι ἀκατοίκητα ἐρημόνησα, ὅπου βόσκουν ὑπομονητικὰ τετράποδα, γι' αὐτὸ λέγονται **γαϊδουρονήσια**. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε ἡ **Γυάρος**, ὅπως λέγεται στὴν ἀρχαία γλῶσσα, ἢ Γιούρα· βρίσκεται μεταξὺ Σύρου, Ἄνδρου καὶ Κέας.

Ἐκεῖ ἄς μεταφερθοῦν πλέον τὰ ἐπαίσχυντα καλλιστεῖα. Κι ὅταν φτάσῃ ἐκεῖ ἡ θαλαμηγὸς ποὺ θὰ μεταφέρῃ τὶς καλλονές, θὰ τὶς ὑποδεχτοῦν τὰ εὐγενῆ τετράποδα μὲ τὶς ἰδιότροπες σειρήνες τους. Λοιπὸν **στὴ Γυάρο!**

Συλλαλητήριο

Τὰ «καλλιστεῖα» ἀποδοκιμάστηκαν ἔντονα, ὅπως εἶδαμε. Ἡ ἀγανάκτησι ἐναντίον τους εἶνε ἐκδηλη. Καὶ ἡ Ἱ. Σύνοδος ζήτησε ἀπὸ τὸν πρωθυπουργὸ τὴν κατάργησι τῶν καλλιστεῖων (Χρονικὸ 20οῦ αἰῶνα, 5-6-1953, σ. 823). Ὑστερα λοιπὸν καὶ ἀπὸ τὸ διάβημα αὐτὸ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας θὰ ἔπρεπε νὰ σταματήσουν.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ κυβέρνησι δὲν λαμβάνει κανένα μέτρο. Ἴσως διότι καὶ οἱ ἐπίσημοι ἐνδιαφέρονται γι' αὐτά, συμμετέχουν καὶ ἀθλοθετοῦν τὴν ἀθλιότητα.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ ἀγώνας τοῦ λαοῦ πρέπει νὰ ἐνταθῆ. Καὶ οἱ σύλλογοι «Μέγας Ἀθανάσιος», «Τρεῖς Ἱεράρχαι», «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής», «Ἰωάννης ὁ Θεολόγος Ἀθηνῶν» καὶ «40 Μάρτυρες» Κοζάνης ζήτησαν μὲ αἴτησι

τους τὴν ἄδεια νὰ συγκροτήσουν συλλαλητήριο στὴν πλατεῖα τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἄδεια δὲν δόθηκε.

Αὕτῃ εἶνε ἡ ἐποχὴ μας ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως· ἐποχὴ χειρότερη καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος ὑπὸ Ῥωμαϊκὴν κατοχὴν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ στοὺς Ἀθηναίους ἐλεύθερα ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ Ἀρείου πάγου (βλ. Πράξ. κεφ. 17ο). Οἱ πολιτικοὶ σὲ παραμονὲς ἐκλογῶν μποροῦν νὰ μιλᾶνε ἀπὸ τὰ μπαλκόνια, οἱ κληρικοὶ ὅμως περιορίζονται μόνον στοὺς ναοὺς. Ὁ κ. Μαμάκης μπορεῖ νὰ ὀργανώσῃ τὰ καλλιστεῖα του, ὁ πιστὸς λαὸς δὲν μπορεῖ νὰ συγκεντρωθῆ καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ νόμιμα τὴ σκέψι του. Τώρα, ἀκόμη καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἂν ξαναερχόταν, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ σὲ ἀνοικτὸ χῶρο.

Πρὸ τῶν γεγονότων τῆς 1ης Ἰουνίου 1953 ὁ κ. Μαμάκης εἶχε ὀρίσει τὴν 13η τοῦ μηνὸς ὡς ἡμέρα τῆς τελικῆς ἐκλογῆς. Μετὰ τὰ γεγονότα ἀνέβαλε τὴν ἡμέρα τῶν καλλιστεῖων. Φοβᾶται, λόγῳ τῆς ἀσταθείας τοῦ καιροῦ στὰ Βαλκάνια, μήπως καμμιά μπόρα τοῦ Ἀττικοῦ οὐρανοῦ ἐμποδίσῃ τὴν ὠραία τελετὴ τῆς γυμνότητος! Φοβᾶται μπόρα; Naί, ἴσως κάποτε ἀνοίξουν καὶ οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔλθῃ μπόρα **ἀπὸ τὸν οὐρανὸ**· ἀλλὰ ἡ μπόρα ποὺ φοβᾶται ἔρχεται αὕτῃ τὴ φορὰ **ἀπὸ τὸ λαὸ**, ὁ ὁποῖος θὰ βρῆ ὅπωςδήποτε τρόπο νὰ ἐκδηλωθῆ γιὰ τὰ καλλιστεῖα, ἀρκεῖ νὰ πληροφορηθῆ ἐγκαίρως τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γίνουν.

Ὅπως οἱ Κύπριοι ματαιώσαν στὴν Πάφο τελετὴν στέψεως τοῦ βασιλίσσας τῆς Ἀγγλίας, ποὺ κρίνεται ἀνεπιθύμητη στὴν ἑλληνικὴ μεγαλόνησο, ἔτσι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Πειραιῶτες θὰ ματαιώσουν τὴν στέψι τῆς αἰσχρῆς βασιλίσσας ποὺ λέγεται **ἀναΐδεια**. Αὕτῃ ποὺ θὰ ἐκλεγῆ στὰ καλλιστεῖα δὲν θὰ ἐκπροσωπῆ τὴ χριστιανικὴ Ἑλλάδα, **ἀλλὰ μόνον** τὴ μειονότητα ἐκείνων ποὺ ζοῦν μὲ πλαδαρότητα, ἀσωτία καὶ φιληδονία. Δὲν θυσιάστηκαν οἱ ἥρωές μας γιὰ νὰ στεφανώνεται δημοσίως στὴν πρωτεύουσα τὸ ξόανο τῆς πορνείας σκεπασμένο μὲ τὴν ἀραχνούφαντη σάρπα τῶν καλλιστεῖων.

Σὲ ἀγώνα καταλύσεως τῶν αἰσchrῶν εἰδῶλων μᾶς καλεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ποὺ σαλπίζει, ὅτι ὁ Θεὸς «*παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν, διότι ἔστησεν ἡμέραν, ἐν ἣ ἔμελλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ*» (Πράξ. 17,30-31).

Τὰ «καλλιστεῖα» ὄχι στὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ στὴ Γυάρο, ἢ οὔτε καὶ στὴ Γυάρο· γιὰτὶ κ' ἐκεῖ τὰ ὀνάρια ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2307	Τοῦ ἁγίου προφήτου Ἡλίου Δευτέρα 20 Ἰουλίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ θεῖος ζῆλος

Ἐορτή, ἀγαπητοί μου, ἑορτή καὶ πανήγυρις σήμερα, μνήμη τοῦ προφήτου Ἡλίου.

Μιλήσαμε καὶ ἄλλοτε γιὰ τὸν βίο τοῦ προφήτου. Ἄλλ' ἐὰν σὰς ρωτήσω, **τί θυμᾶστε**, ἀμφιβάλλω ἂν ἕνας - δυὸ ἀπὸ σὰς μποροῦν ν' ἀπαντήσουν. Δυστυχῶς τὸν κακὸ - τὸν ἄσχημο λόγο μιὰ φορὰ τὸν ἀκοῦς καὶ τὸ θυμᾶσαι· τὸν καλὸ τὸ λόγο, ποὺ σοῦ λέει ὁ πατέρας ἢ μάνα ὁ δάσκαλος ὁ παπᾶς ὁ δεσπότης, τὸν **ξεχνᾶς**, ἀπ' τό 'να αὐτὶ μπαίνει - ἀπ' τ' ἄλλο βγαίνει. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε αὐτὸ τὸ φαινόμενο, τί συμβαίνει ἐδῶ; Συμβαίνει, ὅτι **ὁ ἄνθρωπος εἶνε διεφθαρμένος**, κακός, καὶ τὸ κακὸ τὸ χάρτει ἀμέσως, ἐνῶ τὸ καλὸ δὲν τὸ ἐννοεῖ. Γι' αὐτὸ πρέπει τὰ ἴδια λόγια «**πάλιν καὶ πολλάκις**», πολλές φορές νὰ τὰ λέη ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα· νὰ μὴν κουράζεται κανεὶς ἕως ὅτου τὰ λόγια αὐτὰ μποῦν στὴν καρδιά.

Τώρα λοιπὸν κ' ἐμεῖς τί νὰ κάνουμε; νὰ ποῦμε τὰ ἴδια ποὺ εἶπαμε καὶ ἄλλοτε; Ὁχι. Θὰ μιλήσουμε βέβαια γιὰ τὸν προφήτη Ἡλία, ἀλλὰ θὰ πάρουμε **μιὰ ἄλλη πλευρὰ τῆς ζωῆς του**.

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, προσέξετε τὰ ἅγια λόγια τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὰ ποὺ ψαλλάουν σήμερα οἱ ψαλτάδες, θὰ δῆτε, ὅτι ὁ προφήτης Ἡλίας ὀνομάζεται μὲ ἕνα ὄνομα· **λέγεται «ζηλωτής»** (βλ. Γ' Βασ. 19,10). Τί θὰ πῆ «**ζηλωτής**»; **γιατί λέγεται ζηλωτής**; Καὶ ἄραγε ἐμεῖς, στὰ χρόνια αὐτὰ ποὺ ζοῦμε, **μποροῦμε** νὰ μιμηθοῦμε τὸν προφήτη Ἡλία, **νὰ γίνουμε ζηλωτές**;

«**Ζῆλος**»! Τί θὰ πῆ «**ζῆλος**»; Νά· «**ζῆλος**» εἶνε τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὴν **ἀδιαφορία**.

Ὁ **ἀδιάφορος** δὲν νοιάζεται γιὰ τίποτα· οὔτε γιὰ παιδιά, οὔτε γιὰ γυναῖκα, οὔτε γιὰ πατρίδα, οὔτε γιὰ θρησκεία. Ζῆ ὅπως οἱ τεμπέληδες καὶ ἀχαίρευτοι, τὰ ρεμάλια τῆς κοινωνίας, ποὺ δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο τί θὰ βροῦν νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦν. Ἄν τοὺς μιλήσης γιὰ Θεό, γιὰ ἐκκλησιά, χασμουριοῦνται· ψυχρὴ ἢ καρδιά τους, μπούζι.

Τὸ ἀντίθετο λοιπὸν εἶνε ὁ ζηλωτής. **Ζηλωτής** λέγεται αὐτὸς ποὺ εἶνε πρόθυμος, ἐπιμελής, ἔχει ἐνδιαφέροντα πνευματικὰ καὶ ἅγια, καὶ κινεῖται πάντα ὥστε νὰ τὰ πραγματοποιῆ. Ὁ ζηλωτής εἶνε ὄλο ζῆλο γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ποῦ ἔδειξε ζῆλο, τὸ ἐνδιαφέρον του, ὁ προφήτης Ἡλίας; Στὶς ἐξῆς δύο περιπτώσεις.

● Πρῶτον. Στὴν ἐποχὴ του ὁ λαὸς ἄφησε τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ λάτρευε τὰ εἰδῶλα. Μόνο ὁ Ἡλίας καὶ μερικοὶ ἀκόμη ἔμειναν πιστοὶ στὸν Κύριο. Σ' αὐτὸ ἔφταιγαν ὁ βασιλιάς Ἀχαάβ, ἡ βασίλισσα Ἰεζάβελ, ἀλλὰ καὶ 850 **ιερεῖς**, οἱ ὁποῖοι ἐγκατέλειψαν τὴν πίστι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ λάτρευαν εἰδῶλα. Καὶ ποιὸν εἶχαν γιὰ θεό; Ἐμένα ρωτᾶτε; ἀνοιῆτε τὴν ἁγία Γραφή, νὰ δῆτε. Ἄφησαν τὸν Κύριο καὶ **λάτρευαν τὸν Βάαλ**, ἔτσι τὸν ἔλεγαν (βλ. Γ' Βασ. 18,18,21-22,26,40).

Καὶ **τί ἦταν ὁ Βάαλ**; Νά· πήρανε μπροῦτζο, τὸν ἔβαλαν στὸ καμίνι, τὸν ἔλειωσαν, καὶ μ' αὐτὸ κατασκεύασαν ἕνα μεγάλο ἄγαλμα, ἐσωτερικὰ κούφιο καὶ μὲ τὶς παλάμες του ὑπτίως ἀνοιχτὲς καὶ προτεταμένες, γιὰ νὰ δέχωνται ἐπάνω τους ὁ,τιδήποτε. Αὐτὸς ἦταν ὁ Βάαλ. Γέμιζαν τὸ ἄγαλμα μέσα μὲ ξύλα καὶ φρύγανα καὶ τ' ἄναβαν. Κι ὅταν ὁ μπροῦτζος κοκκίνιζε, τότε ἐπάνω στὶς ἀνοιχτὲς παλάμες του ἄφηναν – τί; μικρὰ παιδάκια! ποὺ σπάραζαν καὶ καίγονταν ὅπως τὸ λιβάνι στὸ θυμιατό· καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀκούγωνται οἱ φωνές, ἔκαναν θόρυβο χτυπώντας τύμπανα. Τέτοιο θεὸ λάτρευαν καὶ χόρευαν γύρω του. Μὴν τὰ θεωρεῖτε αὐτὰ παραμύθια· ὅ,τι λέει ἡ Γραφή εἶνε ἀληθινό.

Σὲ τέτοιο κατάντημα εἶχε φτάσει ὁ Ἰσραήλ. Καὶ τότε παρουσιάστηκε ὁ προφήτης Ἡλίας μὲ τὴν κάππα του. Καὶ τοὺς εἶπε· **Ἐλᾶτε νὰ δοῦμε ποιὸς θεὸς εἶνε ὁ ἀληθινός**. Ἄς ἀνεβροῦμε στὸ βουνὸ τὸν Κάρμηλο, ἄς πάρουμε ἀπὸ ἕνα βόδι, ἄς στήσουμε μὲ πέτρες ἀπὸ ἕνα θυσιαστήριο· σφάξετε τὸ βόδι σας καὶ φωτιά μὴν ἀνάψετε, θὰ σφάξω κ' ἐγὼ τὸ δικό μου χωρὶς νὰ βάλω φωτιά· προσευχηθῆτε ἐσεῖς, θὰ προσ-

ευχηθῶ κ' ἐγώ· καὶ ὅποιος θεὸς ρίζη φωτιά ἀπ' τὸν οὐρανὸ νὰ κάψη τὸ βόδι, αὐτὸς εἶνε ὁ ἀληθινός. Δέχεστε; Καὶ τὸ δέχτηκαν ὅλοι.

Ἀνέβηκαν λοιπὸν ἐκεῖ, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά οἱ 850 ἱερεῖς, ὁ βασιλιάς καὶ ἡ βασίλισσα, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη μόνος - ὀλομόναχος ὁ Ἡλίας. —*Βάαλ Βάαλ!*... φώναζαν ἐπὶ ὥρες (βλ. Γ' Βασ. 18,26). Μὰ ποιὸς νὰ τοὺς ἀκούση, ὁ ἀνύπαρκτος; —Ἄρκετά! τοὺς λέει ὁ Ἡλίας· τώρα ἡ σειρά μου. Καὶ μόλις ἔκανε τὴν προσευχή του —ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους, ἐμεῖς πιστεύουμε—, **στὸ δευτερόλεπτο ἦρθε φωτιά** ἀπ' τὸν οὐρανὸ κ' ἔκαψε ὄχι μόνον τὸ βόδι, μὰ καὶ τὶς πέτρες καὶ τὸ χῶμα. Τότε ἔπεσε ὁ λαὸς μπρούμυτα καὶ ἔλεγαν· Ἔνας εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ Θεὸς ποὺ προσκυνεῖ ὁ Ἡλίας! (ἔ.ἀ. 18,39).

Ἀμέσως ὅμως ἔκανε καὶ κάτι ἄλλο ὁ Ἡλίας, ποὺ τ' ἀκοῦμε κι ἀνατριχιάζουμε· διέταξε νὰ πιάσουν ὅλους ἐκείνους **«τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης»** (ἔ.ἀ. 18,19,25· Μηναῖον, Ἰουλ. κ', ἔσπ.), ποὺ κοροϊδεύανε τὸ λαό, νὰ τοὺς κατεβάσουν στὸ ποτάμι, κ' ἐκεῖ πῆρε ὁ ἴδιος μαχαίρι καὶ **τοὺς ἔσφαξε**· κοκκίνισε τὸ νερό. Τὸ ἔκανε ἀπὸ κακία; Ὁχι. Ἄπὸ συμφέρον; Ὁχι. Ἄπὸ τί τὸ ἔκανε; Ἦταν ἀνάγκη, ἦταν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ σταματήση ἡ λατρεία τοῦ Βάαλ, ποὺ ἂν σᾶς τὴν περιέγραφα, θὰ κοκκινίζαμε ὅλοι ἀπὸ ντροπή. Ὁ Θεὸς τὸν διέταξε νὰ καθάρισι τὸ λαὸ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀθλιότητα. Ἄπὸ *ζῆλο* γιὰ τὸν Κύριο τὸ ἔκανε καὶ δικαίως ὠνομάστηκε *ζηλωτής*.

● Ἀλλὰ καὶ σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωση ἔδειξε τὸν ζῆλο του ὁ προφήτης Ἡλίας. Κοντὰ στὸ παλάτι ζοῦσε ἓνα φτωχαδάκι, ὁ **Ναβουθαί** (βλ. Γ' Βασ. κεφ. 20ό). Αὐτὸς εἶχε ἓνα μικρὸ **ἀμπελάκι**, μερικὲς ρίζες, κληρονομιά ἀπ' τὸν πατέρα του γιὰ νὰ τὸν θυμᾶται. Ὁ βασιλιάς ὅμως ἤθελε νὰ τὸ πάρη νὰ τὸ κἀνη περιβόλι. Τὸν κάλεσε καὶ τὸ ζήτησε. Ὁχι, λέει ὁ φτωχός· ὅσα καὶ νὰ μοῦ δώσης, δὲν τὸ πουλάω. Ὁ βασιλιάς βλέποντας τὴν ἐπιμονή του στενοχωρήθηκε πολὺ. Ἡ Ἰεζάβελ ὅμως ἔστησε συκοφαντία κατὰ τοῦ Ναβουθαί, ἔστειλε στρατιῶτες, τὸν σκότωσαν μὲ πέτρες, κ' ἔτσι ὁ Ἀχαάβ τοῦ πῆρε τὸ ἀμπελί.

Μεγάλο τὸ ἔγκλημα. Ποιὸς νὰ τὸ ἐλέγξη; Οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀνθρωπάκια· ποιὸς νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸ βασιλιά; Κανείς. Ἔνας μόνον τόλμησε, ὁ Ἡλίας, ποὺ δὲν εἶχε οὔτε σπίτια οὔτε χωράφια οὔτε τίποτα, μιὰ κάππα εἶχε μόνον καὶ τὸ Θεὸ στὴν καρδιά του. Αὐτὸς ἀνέβηκε στὰ ἀνάκτορα καὶ λέει· **Βασιλιά, ἀδίκησες τὸ φτωχό,** καὶ τώρα **ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ**· θὰ σκοτωθῆτε κ' ἐσὺ καὶ ἡ βασίλισσα, ποὺ θὰ πέση ἀπ' τὰ παράθυρα τῶν ἀνακτόρων στὸ πλακόστρωτο καὶ τὰ σκυλιὰ θὰ γλείψουν τὸ αἷμα της.

Ἐρριξε τὸν «κεραυνό» του κ' ἔφυγε. Τὸν κινήγησε μὲ λόχους στρατιωτῶν, ποὺ ἔστειλε νὰ τὸν πιάσουν στὸ βουνό. Ἀλλὰ μόλις αὐτοὶ πλησίασαν ἔκανε τὴν προσευχή του, ἔπεσαν ἀστροπελέκια καὶ **τοὺς ἔκαψαν ὅλους**.

Ἔτσι ἔζησε ὁ προφήτης. Καὶ οἱ λόγοι του ἐκπληρώθηκαν κατὰ γράμμα. Ὁ βασιλιάς πῆγε σὲ πόλεμο καὶ σκοτώθηκε. Ἀργότερα ἡ βασίλισσα ἀνέβηκε στὴ στέγη τῶν ἀνακτόρων, ἔπεσε ἀπὸ κεῖ μπρούμυτα κάτω, ἔσπασε τὸ κεφάλι της, μάτωσαν οἱ πλάκες, καὶ τὰ σκυλιὰ ἔγλειψαν τὰ αἵματα. **Τὸ ἄδικο δὲν εὐλογεῖται**.

Οἱ κακοῦργοι πάντα θὰ περπατοῦν στὸν κόσμο. Προσπαθοῦσα νὰ πείσω κάποιον νὰ μὴ φύγη στὸ Τορόντο. —Γιατί, παιδί μου, δὲν κάθεται ἐδῶ; —Θὰ φύγω, γιατί ὁ φονιάς, ποὺ σκότωσε τὸν πατέρα μου, ζῆ, εἶνε μέσ' στὴν κοινωνία, κι ὁ σατανᾶς μὲ σπρώχνει νὰ τὸν σκοτώσω... Πόσες τέτοιες περιπτώσεις! **Θὰ τιμωρηθοῦν** ὅμως ὅλοι αὐτοί, νὰ τὸ θυμᾶστε. Θὰ πάθουν ὅ,τι ἔπαθε καὶ ἡ Ἰεζάβελ.

Ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, **μποροῦμε νὰ μιμηθοῦμε** τὸν Ἡλία στὸν ζῆλο; Μποροῦμε. Πότε;

✓ Ὅλη τὴ βδομάδα δουλειά! Ἦρθε Κυριακή, χτύπησε ἡ καμπάνα; Ἄφησέ τα ὅλα καὶ τρέξε στὴν ἐκκλησία. Καὶ ὄχι μόνος· νὰ προτρέψης καὶ ἄλλους. Δεῖξε ζῆλο γιὰ τὸν **ἐκκλησιασμό**.

✓ Εἶνε ἑορτὴ - πανηγυρίς; Ὁχι γλέντια, μέθες, κραιπάλες· ἀλλὰ φόβος Κυρίου, ζῆλος γιὰ τὴν **«ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ»** (1ω. 4,24) **λατρεία**, ἀγάπη γιὰ **«τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου»** τοῦ Θεοῦ (θ. λεπ., ὀπισθόμβ.). Ἀλλιῶς, ὁ Θεὸς θὰ ξεκρεμάσῃ τὸ σιδερένιο ῥαβδί του καὶ θὰ μᾶς τσακίσῃ.

✓ Βλέπεις νὰ καταπατοῦνται οἱ θεῖες ἐντολές (μὲ ψέματα, κλοπές, ἀπάτες, ὄρκους, πορνείες, μοιχεῖες, διαζύγια...); Μὴ σὲ παρασύρῃ τὸ ρεῦμα. Ἐσὺ δεῖξε ζῆλο γιὰ τὸν **θεῖο νόμο**.

✓ Ὁ πλησίον σου δοκιμάζεται, στερεῖται, ὑποφέρει; Μὴν ἀδιαφορεῖς, μὴν προσπεράσης ψυχρά. Δεῖξε ἀγάπη, ζῆλο γιὰ τὰ **καλὰ ἔργα**.

✓ Ἀκοῦς κάποιον νὰ ὑβρίζῃ τὰ θεῖα; Πλησίασε, συμβούλεψε μιὰ, δυὸ, τρεῖς φορές. Δὲν ἀκούει, ἐξακολουθεῖ νὰ βλαστημᾷ; **«Ῥάπισον αὐτοῦ τὴν ὄψιν, σύντριψον τὸ στόμα»**, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος (Ρ.Γ. 49,32). Ἔχεις χέρι; χτύπα τὸ βλάστημο. Δεῖξε ζῆλο **κατὰ τῆς βλασφημίας**.

Ὅλοι νὰ γίνουμε ζηλωταί. Νὰ πάρουμε σκούπα νὰ καθάρισουμε τὸν τόπο μας, γιατί **ἔρχονται ἡμέρες κακὲς** γιὰ μᾶς καὶ ὅλο τὸν κόσμο.

Ἄς παρακαλέσουμε τὸν προφήτη Ἡλία **νὰ μεσολαβήσῃ** στὸν Κύριο, νὰ γίνῃ ἴλεως καὶ συμπαθὴς γιὰ ὅλους· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2309	Τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος Δευτέρα 27 Ἰουλίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Πατρίδα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ ἁγίου

«*Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ*» (Ψαλμ. 67,36)

Εἶπαν – ποιοί; Οἱ ἄπιστοι καὶ ἄθεοι, πὺ ποτέ τους δὲν ἄνοιξαν τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, δὲν διάβασαν τὴν ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ, δὲν συνέλαβαν τὸ βαθύτερο πνεῦμα τῆς πίστεώς μας· αὐτοὶ εἶπαν, ὅτι **ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀπόκοσμη**, ἔξω ἀπὸ τὰ μέτρα τῶν ἀνθρώπων, θρησκεία μόνο γιὰ τοὺς παπᾶδες καὶ τοὺς καλογήρους... Αὐτὰ εἶπαν.

Ψέμα αὐτὸ καὶ συκοφαντία. Κι ὅτι πρόκειται γιὰ συκοφαντικὸ ψέμα τὸ ἀποδεικνύει ἡ σημερινὴ ἑορτὴ τοῦ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος καὶ ἱαματικοῦ ἁγίου Παντελεήμονος. Πῶς τὸ ἀποδεικνύει; Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀπαντώντας σύντομα σὲ **δύο ἐρωτήματα**, στὰ ὁποῖα συγκεφαλαιώνεται ἡ ὁμιλία. Τὸ πρῶτο ἐρώτημα: **ποῦ ἔζησε** ὁ ἅγιος Παντελεήμων; Καὶ τὸ δεύτερο: **ποῖο ἦταν τὸ ἐπάγγελμά** του;

● Τὸ πρῶτο ἐρώτημα: **ποῦ ἔζησε ὁ ἅγιος;** Ἐζησε ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμο; Μήπως ἔζησε στὰ Κατουνάκια τοῦ Ἁγίου Ὁρους; μήπως ἔζησε σὲ τίποτα σπηλιές, σὲ «ὀπὲς τῆς γῆς»; (Ἐβρ. 11,38), μήπως ἔζησε στὴν ἔρημο ὅπως ὁ μέγας Ἄντωνιος; Κάθε ἄλλο. Ἐζησε μέσα στὴν κοινωνία, **μέσα στὸν κόσμο**, μέσα σὲ πόλι. Ποιά πόλι;

Ἐζησε μέσα σὲ μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες καὶ ἐνδοξότερες πόλεις τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ὁποία γιὰ κάποιον χρονικὸ διάστημα χρημάτισε καὶ πρωτεύουσα τοῦ ἀνατολικοῦ κόσμου· **πόλι** στὴν ὁποία ἐπικρατοῦσε τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο καὶ **ἡ ὁποία** –πῶς νὰ μὴν κλάψουμε– μέχρι τὸ 1922 ὑπῆρχε, μὰ **σήμερα δὲν ὑπάρχει**. Τέτοια ἅγια ἡμέρα ἀπὸ πολλὰ μέρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας συνέρρεαν ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἐορτάσουν τὴ μνήμη τοῦ ἁγίου. Ἡ πόλις αὐτὴ λέγεται **Νικομήδεια**· αὐτὴ εἶνε ἡ πατρίδα τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος καὶ ἐκεῖ ὑπῆρχε μεγαλοπρεπὴς ναὸς ἐπ' ὀνόματί του.

Ἦταν ἐνδοξη ἡ ἡμέρα ἐκείνη τοῦ Ἰουλίου 1920, ὅταν συνέβη κάτι σὰν θαῦμα. Ἦρθαν ἔ-

τσι τὰ στρατιωτικὰ γεγονότα, καὶ τότε ἔνα φτερωτὸ **τάγμα εὐζώνων**, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀείμνηστο ταγματάρχη Βεντίρη, **μπήκε στὴ Νικομήδεια** μέσα σὲ κλίμα ἐνθουσιασμοῦ τῶν Ἑλλήνων. Ἐστρωναν τοὺς δρόμους μὲ δάφνες, ἡ σημαία μας κυμάτιζε στὰ ὕψη, ἤχουσαν σάλπιγγες καὶ ψάλλονταν θούρια, ἐνῶ τὸ καμπαναριὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος σειόταν ἀπὸ τὶς χαρμόσυνες κωδωνοκρουσίες ποὺ διαλαλοῦσαν στὰ πέρατα τῆς περιοχῆς τοὺς πανηγυρισμούς. Αὐτὰ τότε.

Σήμερα τί νὰ γίνεται ἐκεῖ; Πέρασαν ἀπὸ τὴν ὠραία ἐκείνη ἡμέρα ἀρκετὰ χρόνια. Τώρα δυστυχῶς στὴ Νικομήδεια δὲν ὑπάρχει πιά χριστιανικὸς ναός. Ὁ μεγαλοπρεπὴς ἱερὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ἔχει μεταβληθῆ σὲ κινηματογράφο, πρὸς αἶσχος τοῦ θεωρουμένου χριστιανικοῦ κόσμου καὶ γιὰ νὰ κομπορρημονῇ ἡ ἀπιστία καὶ ἀθεΐα.

Νικομηδεὺς λοιπὸν, Μικρασιάτης δηλαδὴ, ὁ ἅγιος Παντελεήμων. Ἀλλὰ τὸ θέμα δὲν εἶνε αὐτό· τὸ θέμα εἶνε, ὅτι ἔζησε μέσα σὲ μία μεγαλούπολι. Καὶ ἡ Νικομήδεια ἦταν βέβαια μία ἑλληνικὴ μεγαλούπολις· γνωρίζουμε ὅμως ὅτι, ὅπου ὑπάρχει πολυκοσμία καὶ πλοῦτος, ἐκεῖ κατὰ κανόνα ἀναπτύσσεται συγχρόνως διαφθορά· χαλαρώνουν οἱ συνεκτικὲς δυνάμεις τῆς κοινωνίας, νοθεύονται οἱ ἀρχές, καταπίπτουν τὰ ἥθη. Εἶχε λοιπὸν καὶ ἡ Νικομήδεια ἀρκετὴ **διαφθορά**, ποὺ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ κοπριά τοῦ διαβόλου.

Καὶ ὅμως ἐπάνω στὴν κοινωνικὴ αὐτὴ κοπριά γεννήθηκε καὶ ἄνθισε τὸ σπάνιο αὐτὸ ἄνθος τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς, ὁ ἅγιος Παντελεήμων. Ὅπως συχνὰ ἐπάνω στὴν κοπριά βγαίνουν τριαντάφυλλα, ἔτσι καὶ μέσα στὴν διεφθαρμένη ἐκείνη κοινωνία πρόβαλε τὸ ρόδο αὐτό, τὸ ὠραιότατο καὶ εὐωδέστατο τριαντάφυλλο τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ὑπῆρχε ὁ ἅγιός μας μὲ τὴν ὅλη ζωὴ καὶ δρᾶσι του.

Τί θέλω νά πῶ· ὅτι δέν εἶνε ἀνάγκη νά πᾶς στοῦ Ἁγίου Ὄρους, νά πᾶς σέ ἐρήμους καί βουνά, γιά ν' ἀγιάσης. **Μπορεῖς καί μέσα στήν πολιτεία νά δεῖξης τήν πίστι σου.** Τό περιβάλλον βέβαια ἀσκεῖ μεγάλη ἐπίδρασι στόν ἄνθρωπο· ἀλλά ἡ δύναμις τῆς θείας χάριτος μπορεῖ νά νικήσῃ καί τό περιβάλλον. Εἶνε δυνατόν καί μέσα στοῦ χειρότερο περιβάλλον ὁ πιστός νά ὀρθώσῃ τὸ ἠθικὸ καί πνευματικὸ του ἀνάστημα· εἶνε δυνατόν καί μέσ' στὰ Σόδομα καί Γόμορρα ὁ Χριστιανὸς νά διατηρῇ τὴν καθαρότητά του. Σήμερα μία ἀπὸ τίς πιὸ κοσμικὲς πόλεις θεωρεῖται τὸ Παρίσι, στήν ὁποία ἔχει συσσωρευθῆ κοπριά τοῦ διαβόλου. Καί ὅμως διάβασα πρὸ ἡμερῶν, ὅτι ἐκδόθηκε ἓνα βιβλίο ποῦ γράφει κάτι ἀπίστευτο· ὅτι μέσα στὴ μεγαλόπολι αὐτῆ τῆς Δύσεως ἑκατοντάδες νέοι εἶνε παρθένοι συναγωνιζόμενοι καί τοὺς Ἁγιορεῖτες μοναχοὺς!

Ἡ ἀγιότης λοιπὸν εἶνε φυτὸ ποῦ δέν φτρώνει μόνο στίς ἐρήμους. Εἶνε ἄνθος ποῦ εὐδοκιμεῖ βέβαια στὰ ἀσκητήρια τῶν μοναχῶν, ἀλλά **δὲν λείπει καί ἀπὸ τίς τάξεις τῆς κοινωνίας**· ἀπὸ τὰ πανεπιστήμια, τοὺς στρατῶνες, ἀκόμη καί τὰ παλάτια καί τίς αὐλὲς τῶν βασιλέων. Παντοῦ ὅπου ὑπάρχει πίστις, ἐκεῖ αὐτὴ ποιεῖ τὰ θαυμάσια.

● Τὸ δεῦτερο ἐρώτημα τώρα· **ποιό ἦταν τὸ ἐπάγγελμα** τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος;

Ἦταν ἄραγε κληρικός; ἱερεὺς, ἀρχιερεὺς; ἦταν θεολόγος; ἦταν ἱεροκήρυκας. Ὁχι. Τί ἦταν; Γιατρός. Σπούδασε τὴν ἱατρικὴ ἐπιστήμη κοντὰ σὲ διασήμους κορυφαίους ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς του. Ἔμαθε ὅλα τὰ **βότανα**, ἀπὸ τὰ ὁποῖα βγαίνουν ὅλα τὰ φάρμακα.

Μιά παρέκβασι στοῦ σημεῖο αὐτό. Σημειώστε, ὅτι ἡ πανίδα τοῦ Βερμίου ἔχει πολλὰ τέτοια φυτά· Γερμανοὶ ἐπιστήμονες εἶπαν ὅτι, ἂν τὰ εἶχαν αὐτοί, θὰ ἔκαναν ἐδῶ ἐργοστάσιο φαρμάκων. Ὅπως τότε ἔτσι καί σήμερα τὰ περισσότερα **φάρμακα** δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἀπόσταγμα βοτάνων τῆς γῆς· μέσα σ' αὐτὰ ὁ Θεὸς ἔχει κλείσει θεραπευτικὴ δύναμι.

Σπούδασε λοιπὸν ὁ ἅγιος καί ἦταν ἄριστος **ἐπιστήμων**, ἀλλ' αὐτὸ δέν τὸν ἐμπόδισε νά εἶνε καί πιστὸς **Χριστιανός**. Καί πλεονεκτοῦσε μεταξὺ τῶν συναδέλφων του, γιατί ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φυσικὰ σκευάσματα στὴ διάθεσί του εἶχε καί ἓνα φάρμακο ποῦ δέν ὑπῆρχε στὰ ἄλλα φαρμακεῖα. Τὸ φάρμακο αὐτὸ εἶνε ἡ **πίστις!** Πίστευε στοῦ Χριστό. Στὸ κάθε περιστατικὸ, προτοῦ νά ἐπιληφθῆ προσευχόταν καί ἐπικαλεῖτο τὸ ὄνομα Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἁγίας Τριάδος· ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ· καί τότε

καί ὁ τυφλὸς ἔβλεπε τὸ φῶς του, καί ὁ κουφὸς ἄκουγε, καί ὁ παράλυτος ἀναπηδοῦσε ἀπ' τὸ κρεβάτι του. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ὁ ἅγιος Παντελεήμων καί νεκροὺς ἀκόμη ἀνέστησε. Τί σημαίνει αὐτό· ὅτι μπορεῖ νά εἶσαι γιατρός, δικηγόρος, μηχανικός, νά ἔχῃς ὁποιοδήποτε ἐπάγγελμα, ἀλλ' αὐτὸ δέν σὲ ἐμποδίζει ἀπὸ τὸ νά εἶσαι Χριστιανός. Ἡ **εὐσέβεια** ὄχι μόνο δέν ἐμποδίζει ἀλλὰ καί ἐνισχύει τὸν ἐπιστήμονα στοῦ νά ἐκτελῇ τὰ χρέη του.

Πρὸ καιροῦ ἐκδόθηκε ἓνα ξένο βιβλίο, ποῦ μεταφράστηκε σὲ πολλὲς γλώσσες καί στὰ ἑλληνικὰ μὲ τίτλο «**Πίσω μας στέκει ὁ Θεός**». Τὸ ἔγραψε ἓνας διάσημος χειρουργὸς τοῦ Βερολίνου, ποῦ πενήντα χρόνια κρατοῦσε τὸ νυστέρι, ἔκανε χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις, καί θεράπευσε χιλιάδες ἀσθενεῖς. Λέει λοιπὸν στοῦ βιβλίου αὐτό, ὅτι πίσω ἀπὸ τὸ δικό του χέρι ἔβλεπε τὸ Θεό. Σὲ δύσκολες ἐγχειρήσεις, ποῦ δέν ἀνελάμβανε νά κἀνῃ ἄλλος, αὐτὸς πρῶτα προσευχόταν καί μετὰ ἐνεργοῦσε· καί ὁ Θεὸς τὸν βοηθοῦσε καί ἐπιτύχανε.

Σήμερα ὑπάρχουν βέβαια γιατροὶ ὑλισταὶ καί ἄθεοι, ποῦ συχνὰ ἐκμεταλλεύονται τὸν ἀσθενῆ, ἀλλὰ ὑπάρχουν καί γιατροὶ καί νοσηλευταὶ **ἄγγελοι**, ποῦ μιμοῦνται τὸν ἅγιο Παντελεήμονα. Προτοῦ νά ἐνεργήσουν κάνουν τὴν προσευχή τους στοῦ Θεοῦ καί μετὰ προσφέρουν τίς ὑπηρεσίες τους. Καί στοῦ Παρίσι, ποῦ δέν φημίζεται γιά πολλὴ εὐσέβεια, ὅπως ἐδῶ ὑπάρχουν ἱατρικοὶ σύλλογοι μὲ προστάτη τὸν ἅγιο Παντελεήμονα, ἔτσι ἐκεῖ ὑπάρχει ἱατρικὸς σύλλογος μὲ χιλιάδες μέλη ποῦ ὡς προστάτη του ἔχει τὸν ἅγιο Λουκά· γιατί καί ὁ ἅγιος Λουκάς (ὅπως ὁ ἅγιος Παντελεήμων καί οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι) ἦταν γιατρός.

* * *

Τὸ συμπέρασμα, ἀδελφοί μου. Ἡ πίστι εἶνε ἀπαραίτητη στὴ ζωὴ μας. **Πιστεῦτε!** ὁποιοδήποτε ἐπάγγελμα καί ἂν ἀσκῆτε. Ἄρχοντες, ἀξιωματικοί, δικασταί, ἐκπαιδευτικοί, ἐπιστήμονες, τεχνικοί, ἔμποροι, παραγωγοί, γεωργοί, βοσκοί, ἀρτοποιοί, ἀλιεῖς, ἄντρες - γυναῖκες - παιδιὰ, πιστεῦτε! Δὲν ἔχει καμμιά ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς ὁ Χριστός· **ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη τὴν πίστι**, ὅπως τὸ λουλούδι ἔχει ἀνάγκη τὸν ἥλιο. Χωρὶς τὴν πίστι δὲν μπορούμε νά ζήσουμε. Πιστεῦτε, ἀδελφοί μου, στοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, βαδίζετε στὰ ἴχνη τοῦ ἁγίου μας.

Καί εἶθε ὁ Κύριος διὰ πρεσβειῶν τοῦ μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος νά φυλάττῃ κάθε πόλι, κάθε οἰκογένεια καί κάθε ἄτομο ὑπὸ τὴν κραταιὰ σκέπη τοῦ Θεοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**